

Ovo je vrijeme ulicnih sviraca

by Emir Sa on Friday, January 14, 2011 at 5:21pm

Jednog maglovitog ponedjeljka sa kraja osamdesetih, u zadimljenoj stanicnoj kafani u Bosanskom Novom, iscekujuci zagrebacki brzi za Banja Luku, ispijao sam votku iz casica od pola decilitra i citao beogradsko Vreme, prvi vidljiv efekat tek novorodjene demokratije. Rasuti pa kariranom stoljnaku, negdje izmedju masnih fleka, cackalica, mrva i pepela novinski clanci su nudili novi pogled na uvertiru balkanske tragedije, budili osjecaje, izazivali intelekt, trazili odgovor. I na samom kraju, na predzadnjoj strani, jedna skromna crno-bijela fotografija...dva momka, raspjevani harmonikas i veseli trubac i ispred njih, na vrelom pločniku velegradske ulice, znatizeljna masa i jedan stari, crni sesir... i rubrika... ulicni sviraci su znak demokratije.

Jedan treptaj oka kasnije stigao je i moj voz i nedugo poslije njega, jedan tuzan autobus pa onda brod, velik, prevelik i ja se nadjoh na pločniku jednog nepoznatog grada, okruzen bezbriznim ljudima svih boja i djevama pretežno duge, plave kose i duboko plavih ociju. I dubokih dzepova.

Svirao sam satima, nocima, ljeti i zimi. Za dzabe, za osmjeh, aplauz i najcesce za pare, konvertibilne... za skrte japanske turiste, indijske diplomate, darezljivu, lijevo orijentisanu omladinu sto istresu i posljednju krunu u kofer mog Fendera, za svjeze zaljubljene parove, narkomane, ulicne cistace i policajce, taxiste i sredjovjecne dame i branio se od njihovih ponuda za tezu na privatnoj festi (ko zna cime bi se ta svirka platila). Mislili su da sam ameikanac i cudili se kad progovorim svedski. nasi ljudi trazili sevdah, rekoh ko ce slusat` tudju muku, raja hoce veselo! Dva puta me opljackali, drpili mi pare ispred nosa, u trku, pa sta zgrabe. Neki sitnili pare za parking, drugi plesali, ljubili se, grlili, placali cime imaju... parama, cigarama, kuponima, kockarskim zetovima, kondomima i trzalicama (kad muzicar cijeni muzicara, da mu svojju trzalicu).

Nafaka je bitna stvar. Kad mi draga ne zazeli sreću kad podjem na svirku nego me prekori pogledom, bolje i da ne idem. Ili je kisa il` zice pucaju ili me pijani obladaju ili mi samo tako pjesma nece iz grla, prsti me bole i kofer zjapi, poluprazan. A kad krene, gitara sapuce na baladama, musterije narucuju pjesme, glas drzi kao u pravog mlinaevog unuka, pare zveckaju u koferu... znao sam donjeti kuci par kila kovаница i pride bunt novčanica, finih, plavkastih.

I cesto sam vraćao na ono hladno veće i novinski članak, na onu sliku raspevanih cigana i razmišljao.. bijese li to samo demokratija ili nešto drugo. Jedna je stvar sloboda i pravo. Ponuda i potražnja, marknad, interes, pijaca, trampa...to je nešto drugo. Ni cigani ni ja, peruanski frulasi ili ruski virtouzi balalajke, gitaristi dugih prstiju, dzezeri Kalemegdana ili svi kabarei Broadwaya, niko ne svira dzabe, bar ne više od nekoliko pjesama, nekoliko taktova. Za ljude strane, za ljude nepoznate, za prolaznike. Za svoju raju... e to je nešto drugo. Uvijek dzabe, dok prsti ne prokrvare. Ulicna svirka nije stvar dekreta, to je stvar platezne moći publike. Kako ono kazu na Balkanu - kol`ko para, tol`ko muzike.